

El llenguatge Precís o indispensable (I)

Alguns diccionaris d'equivalències (castellà-català) només indiquen com a equivalent del verb castellà «precisar» el seu homògraf català *prècisar*. Però és evident que aquesta informació és insuficient i, podriem dir, pertorbadora. Perquè en alguns casos aquest verb del castellà s'hauria de traduir per necessitar, obligar, exigir, urgir, demanar...

Efectivament, en català, el significat del grup o família de mots *precís*, *precisar* i *precisió* és exclusivament el que es relaciona amb l'exactitud, la concretesa, la delimitació perfecta, la definició estricta, la manca de vaguetat o, a tot estirar, la concisió. I l'ús d'aquests mots no es considera legítim per a expressar, tal com fa habitualment el castellà, idees relacionades amb la necessitat, l'obligació, l'exigència, la preemtorietat; la urgència, la indispensabilitat... per a les quals idees ja posseïm, és clar, els termes adequats, com els mateixos que acabem d'indicar i els verbs i els adjectius que s'hi relacionen.

Segurament que el cas més divulgat d'aquest ús indegut o il·legítim, contra el qual solen prevenir les gramàtiques normatives, és el de l'expressió verbal «ésser precís», que en textos poc acurats o no revisats trobem amb el mateix valor que la del castellà «ser preciso». Però l'existència del nostre verb caldre que expressa aquest sentit, és ben coneguda. I, d'altra banda, s'ha comentat també prou sovint que pot alternar, si convé, amb verbs o locucions com *convenir*, *importar*, *ésser necessari*, *ésser indispensable*, etc. : Cal arribar d'hora. Convé posar-se d'acord. Importa no defallir, etc.

No són, en canvi, tan comentats o divulgats els casos en què s'usa la falsa locució adverbial «de precís», amb el valor de forçosament, indispensablement i el verb *precisar* amb el sentit de necessitar, demanar, exigir, etc., fet, però, que exigeix algunes altres precisions.

Albert Jané